

Vi synes også, at det er ganske pinligt, at man i den grad benytter sig af forskellige former for det, jeg vil kalde budgetmanipulationer, for at få det til at se ud, som om underskuddet er blevet mindre. Vi har tidligere i dag diskuteret ophavsretten til de tendenser og kan jo konstatere, at arven fra tidligere finansminister hr. Dyremose stadig væk eksisterer både i ministeriet og i Det Konservative Folkeparti, al den stund man mener, at den måde, man skal få balance på statens budgetter, er ved at bruge engangsindtægter og budgetforskydninger og bruge det i selve driftsbudgettet.

Det er så uforvarsligt, at alle landets økonomer i samlet flok burde protestere over den form for budgetlægning. Det er uforvarsligt, og derfor burde man ikke indgå finanslovaftaler om den slags. Men jeg kan jo godt se det ud fra et retorisk synspunkt. Det Konservative Folkeparti har forpligtet sig til, at man vil have en aftale, hvor finanslovens underskud kom under 30 mia. kr. Så får man den ned på 28,8. Tillykke! Det var flot klaret! Men man har endda ikke engang evnet at gøre det ved at lave nogle rigtige besparelser. Man gør det ved, at selskabsskatterne nu pludselig giver ekstra 5 mia. kr. Man gør det ved at bruge engangsindtægter i driftsbudgettet.

Vi har stillet en lang, lang række ændringsforslag – ikke så mange som vi har gjort i tidligere år – vi har klumpet dem lidt sammen, og derfor er antallet af vores ændringsforslag i år 100. Hvis disse 100 ændringsforslag blev vedtaget, så var der disse 100 gode grunde til at stemme for finansloven for 1996. Så ville det være en god og fornuftig og sympatisk finanslov.

Et af de gennemgående træk – et af de forslag, som vi i Fremskridtspartiet har valgt nok en gang at genfremsætte – er ønsket om, at man letter skatten for de laveste indkomster. Dét plejer vi her i Folketinget at blive mødt af fny, trækken på skulderen og hånlige bemærkninger om, at det ikke hænger sammen osv. Vi har den glæde i år at kunne konstatere, at departementschefen i Erhvervsministeriet, hr. Jørgen Rosted, den 28. november 1995 kunne fortælle os, at hvis man netop letter skatten for de laveste indkomster, så går han så højt op som til at hævde, at der over en 3-årig periode kan skaffes 500.000 nye job. Der er tale om 100.000 nye job i detailhandelen, der er tale om 200.000-300.000 nye job i industri og produktion og 100.000 nye job i velfærdsydelse og hjemmeservice. Hurra!

Det er jo fuldstændig korrekt set af denne departementschef. Det er det, Fremskridtspartiet har prædiket uafbrudt siden 1973, at hvis man sænker skatten for de laveste indkomster, så er man i stand til at skaffe ganske mange ekstra job – vel at mærke job i den private sektor – og ikke bare flere mennesker ansat i stat, amt og kommune. For det har vi ikke brug for, det betyder nemlig højere skatter.

Departementschefen gør sig også den overvejelse, at han slet ikke mener, at det er rimeligt, at man beskatter en timeløn, som ligger under 70-80 kr. i timen. Det synes vi måske nok er at gå lidt for vidt. Vores forslag går ud på, at man laver en skattefri bundgrænse på 60.000 kr. som start, og at man derefter over en årrække fuldstændig afvikler indkomstskatten. Det er klart, at når vi har det synspunkt i Fremskridtspartiet, så resulterer det i et helt andet samfund end det, vi kender i dag. Det resulterer ikke i et samfund – som nogle vil hævde – der er bombet tilbage til stenalderen, eller hvad man retorisk prøver at pådutte os. Nej, det resulterer i et samfund, hvor langt hovedparten af de opgaver, der i dag varetages i den offentlige sektor, er nogle opgaver, som så er overladt til private.

Og lige præcis privatiseringer og udliciteringer er den finanslovaftale, man har indgået, jo nærmest kemisk rensset for. Man sælger nogle aktier, som man for længst har besluttet skal sælges, og bruger de penge til at forbedre driftsbudgettet. Men egentlige privatiseringer, hvor man træffer beslutninger om salg af nye institutioner, det er der ingenting af. Det forstår vi godt, for det er jo særlig Socialdemokratiets holdning, at vi i disse år helst skal forøge aktiviteterne i den offentlige sektor og ikke reducere dem. Men privatiseringerne er jo et fremragende redskab, for man formår på samme tid at få en engangsindtægt ned i statskassen. Den kan man bruge til at afdrage på gælden, og så kan man opnå en driftsbesparelse.

Dagbladet Politiken bringer i dag, den 13. december, en historie, der drejer sig om, hvor elendigt Danmarks Statistik fungerer – faktisk så elendigt, at flere ministerier ikke længere kan bruge de oplysninger, de får fra Danmarks Statistik. De er forældede og dårlige, og den måde, det regnes sammen på osv., er ubrugelig.

Hvis Danmarks Statistik blev gjort til en privat virksomhed, som på et frit marked i fri konkurrence med andre skulle levere en vare, som der var kunder til, og der er jo kunder til varerne, ja, så ville man selvfølgelig sørge for, at den